

Arrest

nr. 128 612 van 2 september 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van waarbij de terechtzitting wordt bepaald op .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Terence HALSBERGHE en van attaché Paquita WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 april 2010 en heeft zich op 14 augustus 2014 een derde keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 22 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 22 augustus 2014 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Ulus-Kert (Tsjetsjenië). Op 13 april 2010 verliet u Tsjetsjenië voor het eerst. U kwam op 17 april 2010 in Polen aan waar u een asielaanvraag indiende. Vanuit Polen reisde u door naar België waar u op 26 april 2010 een asielaanvraag indiende. Op 25 mei 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend, omdat Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 24 juni 2010 werd u vervolgens gerepatrieerd naar Polen. Omdat u ziek was en geen familie had in Polen, keerde u op 13 juli 2010 vanuit Polen terug naar Grozny, waar u aankwam op 20 juli 2010. Op 15 januari 2011 verliet u Tsjetsjenië voor een tweede keer en reisde u naar België. U kwam in België aan op 9 februari 2011 waar u de volgende dag een tweede asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verklaart dat in 1985 uw echtgenoot overleed in de regio Briansk. Hij zou vermoord zijn. In het jaar 2000 ging u met uw kinderen in Grozny wonen. Op 23 oktober 2000 werd uw zoon A.(...) vermoord door militairen. Hij was op het binnenplein aan het roken met zijn vriend M.(...) toen militairen hen aanvielen met een granaatbom. In de lente of de zomer van 2004 werd uw zoon B.(...) op de weg naar de Staropromislovskiywijk meegenomen in een auto door mensen in militaire uniformen. U trachtte zelf in hun auto te kruipen, maar werd er brutaal uitgeduwd waardoor u met uw hoofd tegen het beton viel en een zware hersenschudding opliep. Hierna werd u ook opgenomen in het ziekenhuis. Uw zoon werd door zijn belagers gevraagd waar hij had gestreden en waar zijn vrienden waren. Hij werd dezelfde dag terug vrijgelaten. In 2005 probeerden dezelfde mensen in militaire uniformen die uw zoon vervolgden, de eigendomstitel van uw appartement van u af te nemen. Hierop diende u een schriftelijke klacht in bij het parket en een verzoek bij de dorpsadministratie. Door het parket werd uw appartement u vervolgens opnieuw toegekend. In 2007, toen u in het ziekenhuis lag omwille van een operatie, werd uw zoon B.(...) een tweede keer meegenomen door dezelfde mensen. Hij was toen onderweg met de wagen, samen met S.(...) A.(...) en diens gezin, naar Ulus-Kert. Diegenen die hem hadden meegenomen reden vervolgens met uw zoon met de wagen rond in afwachting dat hij door iemand zou worden opgebeld. Toen hij werd opgebeld door een familielid, T.(...) A.(...), dwongen ze hem met hem af te spreken aan een halte. Daar namen ze A.(...) ook mee. Uiteindelijk werden A.(...) en uw zoon die dag rond middernacht teruggevonden in het centrum, waar ze waren gedropt door hun belagers. Ze bleken erg geslagen en gemarteld te zijn. A.(...) werd na drie of vier dagen vrijgelaten. Ook hij werd erg geslagen. Tussen 2007 en 2009 kwamen drie mensen in camouflage-uniform, vermoedelijk leden van de afdeling Binnenlandse Zaken (OVD), naar u thuis. Ze gaven u een oproepingsbrief en namen u, alsook uw zus, I.(...) T.(...), mee. In hun kantoor in de Leninwijk werd u door hen ondervraagd. Ze vroegen u waar uw zoon B.(...) zich bevond. Ze hielden een wapen op u gericht en dreigden ermee u naar de kelder van de Kadyrovtzi te brengen, waar u gemarteld en vermoord zou worden. Na drie of vier uur lieten ze u vrij. Op 5 of 6 maart 2010 werd uw zoon B.(...) vanuit de binnenplaats van uw appartementsgebouw meegenomen door militairen in camouflage-uniform. Hierna belde hij u nog even op. Hij zei dat hij moest zeggen waar zijn vriend Artur zich bevond, en hij raadde u aan het land te verlaten. Sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen en is er van hem geen enkel spoor. U ging zelf op verschillende plaatsen naar verschillende instanties om een spoor van hem te vinden. Ook uw schoonbroers uit Minsk (Wit-Rusland) zijn, tot nu toe tevergeefs, actief op zoek geweest naar uw zoon. In de herfst van 2011 werd uw moeder bij haar thuis in Grozny bezocht door Tsjetsjeense militairen. Ze vroegen haar naar uw verblijfplaats, en ook naar die van uw dochter en uw zoon. Op 1 maart 2012 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 21 juni 2012 bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 14 augustus 2014 een derde asielaanvraag in. U verklaart dat het huis dat u bewoond had in 2012 werd vernield door een brand. U merkt opnieuw op dat de politie denkt dat u uw zoon verborgen hield, wat u reeds had besproken tijdens uw eerste asielaanvraag. U weet niet waar u zoon is en u hebt sinds 2009-2010 geen nieuws meer over hem. Verder vertelt u dat uw zus in haar auto werd aangereden door mensen in camouflage uniform. Uw zus vermoedde dat dit gebeurde omdat ze dachten dat u in de auto zat. Dit gebeurde in 2013, hoewel u niet helemaal zeker bent dat het in 2013 was. De zoon van uw zus werd daarna gearresteerd op verdenking van lidmaatschap van bende en hulpverlening aan rebellen. Uw zus slaagde er in om door middel van smeergeld de beschuldigingen om te zetten naar diefstal waarvoor haar zoon werd veroordeeld en nog steeds een gevangenisstraf uitzit. U verklaart verder dat u in 2007 of 2008 werd geslagen door militairen die u een hele dag hadden vastgehouden en vernederd. U had dit nog nooit durven vertellen omdat u zich schaamde. Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legde u een fax van een attest voor van een organisatie die werk uitvoert om leden van illegale bendes op te sporen en de mensen die hen helpen op het grondgebied van Grozny d.d. 14 juli 2014, twee faxen van attesten die uw familieband met uw broer

S.(...) S.(...) aantonen d.d. 8 augustus 2014, een fax van een attest over een brand d.d. 5 juli 2012 en een fax van een verklaring van uw broer S.(...) S.(...) d.d. 6 augustus 2014.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. Zo verklaarde u dat de politie denkt dat u uw zoon verborgen hield. U weet niet waar uw zoon is en u hebt sinds 2009-2010 geen nieuws meer over hem. Verder vertelde u dat uw zus in haar auto werd aangereden door mensen in camouflage uniform. Uw zus vermoedde dat dit gebeurde omdat ze dachten dat u in de auto zat. Dit gebeurde in 2013, hoewel u niet helemaal zeker bent dat het in 2013 was. De zoon van uw zus werd daarna gearresteerd op verdenking van lidmaatschap van bende en hulpverlening aan rebellen. Uw zus slaagde er in om door middel van smeergeld de beschuldigingen om te zetten naar diefstal waarvoor haar zoon werd veroordeeld en nog steeds een gevangenisstraf uitzit. U verklaarde verder dat u in 2007 of 2008 werd geslagen door militairen die u een hele dag hadden vastgehouden en vernederd. U had dit nog nooit durven vertellen omdat u zich schaamde (3de AA DVZ verklaring, rubriek 15, 17, 19).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Meer bepaald werd geoordeeld dat uw gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten, daar u vanuit Polen, waar uw asielaanvraag nog in behandeling was, vrijwillig terugkeerden naar Tsjetsjenië en al daar een half jaar verbleef. Ook het aanvragen en afhalen van een internationaal paspoort in maart 2010 valt niet te rijmen met uw vrees ten opzichte van de autoriteiten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd werd. Daarnaast kon u niet aannemelijk maken dat uw zoon B.(...) begin maart 2010 effectief werd meegenomen en nadien spoorloos is verdwenen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit haalde. Ook uw reisroute naar Tsjetsjenië en terugreis van Tsjetsjenië naar België werd ongeloofwaardig beoordeeld. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Aangaande de nieuwe documenten die u in het kader van uw huidige asielaanvraag neerlegt – een fax van een attest van een organisatie die werk uitvoert om leden van illegale bendes op te sporen en de mensen die hen helpen op het grondgebied van Grozny d.d. 14 juli 2014, twee faxen van attesten die uw familieband met uw broer S.(...) S.(...) aantonen d.d. 8 augustus 2014, een fax van een akte over een brand d.d. 5 juli 2012 en een fax van een verklaring van uw broer S.(...) S.(...) d.d. 6 augustus 2014 – ter ondersteuning van uw asielrelaas, zij benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Bovendien moet worden vastgesteld dat het louter faxen betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en ze is op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de fax van een attest van een organisatie die werk uitvoert om leden van illegale bendes op te sporen en de mensen die hen helpen op het grondgebied van Grozny d.d. 14 juli 2014, dient opgemerkt te worden dat dit attest betrekking heeft op een arrestatie van uw zoon B.(...) op 14 mei 2005. Echter tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 13 januari 2012 verklaarde u dat uw zoon B.(...) drie maal werd gearresteerd, namelijk in 2004, in 2007 en in maart 2010 (CGVS 13/01/2012 p. 7, 15, 18). De arrestatie in mei 2005 waarvan sprake is in het attest van deze organisatie hebt u helemaal niet vermeld tijdens uw vorige asielaanvraag. Opgemerkt moet worden dat deze vastgestelde incoherentie de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit haalt.

Over de twee faxen waarin uw familieband met uw broer S.(...) S.(...) (een erkend vluchteling) wordt bevestigd, dient opgemerkt te worden dat deze familieband niet in vraag wordt gesteld. Echter zoals u zelf aangaf tijdens uw gehoor op 20 augustus 2014 dat u omwille van uw eigen problemen Tsjetsjenië was ontvlucht (3de AA DVZ verklaring, rubriek 15), dient opgemerkt te worden dat uw asielrelaas geen verband houdt met de redenen waarom uw broer in 2003 naar België is gekomen.

Uit de fax van het attest dat een brand registreert op het adres Ordzhonikidskaya 12 te Dachu Barzoy op 5 juli 2012, waarvan u beweert dat het nog steeds uw eigendom is, kan niet worden afgeleid hoe en in welke omstandigheden de brand is ontstaan, noch of deze brand enig verband houdt met uw asielrelaas.

De verklaring van uw broer S.(...) S.(...) d.d. 6 augustus 2014 bevestigt uw familieband en verwijst naar uw psychische problemen. Deze verklaring, die subjectief van aard is, levert geen bijkomende informatie in verband met uw beweerde terugkeervrees.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst

Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u hebt aangehaald in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. CONCLUSIE

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt bevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2^e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2^e lid, 3^e van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/70, 1^e lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

Het dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster zich bevindt in een situatie zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid, 2e van de vreemdelingenwet dewelke bepaalt dat het eerste lid niet van toepassing is wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement én betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag. *In casu* werd immers besloten dat, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met verzoeksters land van herkomst, met alle door haar afgelegde verklaringen en de door haar overgelegde stukken, er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Verzoekster toont het tegendeel niet aan, zoals blijkt uit wat volgt. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het niet-schorsend karakter van de bestreden beslissing de loutere toepassing is van artikel 39/70 van voornoemde wet waarnaar de commissaris-generaal verwijst.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 *juncto* artikel 51/8 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet minstens houdende schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, geeft verzoekster vooreerst te kennen dat het document d.d. 14.07.2014 de arrestatie van haar zoon situeert op 14.02.2005 en niet 14.05.2005 zoals verweerder verkeerdelijk in zijn beslissing weergeeft. Voorts stelt verzoekster dat het loutere feit dat zij een arrestatie van haar zoon situeert in 2004, terwijl dit volgens het document die zij thans voorlegt in februari 2005 zou hebben afgespeeld, niet van dien aard is om aan dit document alle geloofwaardigheid te ontfangen, noch dit *de facto* als een nieuw element in de zin van art. 57/6/2 van de vreemdelingenwet te kunnen beschouwen. Dit geldt, aldus verzoekster, evenzozeer voor de appreciatie door verweerder van de akte aangaande de brand op 05.07.2012 en stelt dat verweerder dit document in samenhang met het hiervoor vermelde document d.d. 14.07.2014 dient te lezen, zekerlijk gezien verweerder gelet op artikel 57/6/2 zich dient uit te spreken over de toepassing van non-refoulementsbeginself op haar situatie. Verzoekster vervolgt dat verweerder zich evenwel beperkt tot de appreciatie van elk van de door haar voorgelegde documenten, zonder de onderlinge samenhang te bespreken in het licht van de plausibiliteit van het karakter van nieuwe elementen die deze documenten uitmaken in de zin van art. 48/3 (of 48/4) van de vreemdelingenwet en gelet het asielrelaas dewelke zij nu al sinds 2010 volhoudt.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster faxkopieën bij van twee opsporingsbevelen lastens haarzelf d.d. 11.08.2014 en 29.07.2014.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoekster dezelfde faxkopieën neer, zonder vertaling.

3.4. De bepalingen vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5.1. Ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag legt verzoekster een fax van een attest voor van een organisatie die werk uitvoert om leden van illegale bendes op te sporen en de mensen die hen helpen op het grondgebied van Grozny d.d. 14 juli 2014, twee faxen van attesten die haar familieband met haar broer S.S. aantonen d.d. 8 augustus 2014, een fax van een attest over een brand d.d. 5 juli 2012 en een fax van een verklaring van haar broer S.S. d.d. 6 augustus 2014.

3.5.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.5.3. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 maart 2012, weigeringsbeslissing die bevestigd werd bij arrest nr. 83 368 van 21 juni 2012 van de RvV. Meer bepaald werd geoordeeld dat verzoeksters gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met haar verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten, daar zij vanuit Polen, waar haar asielaanvraag nog in behandeling was, vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië en al daar een half jaar verbleef. Ook het aanvragen en afhalen van een internationaal paspoort in maart 2010 valt niet te rijmen met haar vrees ten opzichte van de autoriteiten waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder ondermijnd werd. Daarnaast kon verzoekster niet aannemelijk maken dat haar zoon B. begin maart 2010 effectief werd meegenomen en nadien spoorloos is verdwenen, hetgeen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder onderuit haalde. Ook werd verzoeksters reisroute naar Tsjetsjenië en terugreis van Tsjetsjenië naar België ongeloofwaardig bevonden.

3.5.4. Met betrekking tot de door verzoekster naar aanleiding van haar derde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

Aangaande de nieuwe documenten die u in het kader van uw huidige asielaanvraag neerlegt – een fax van een attest van een organisatie die werk uitvoert om leden van illegale bendes op te sporen en de mensen die hen helpen op het grondgebied van Grozny d.d. 14 juli 2014, twee faxen van attesten die uw familieband met uw broer S.(...)S.(...) aantonen d.d. 8 augustus 2014, een fax van een akte over een brand d.d. 5 juli 2012 en een fax van een verklaring van uw broer S.(...)S.(...) d.d. 6 augustus 2014 – ter ondersteuning van uw asielrelaas, zij benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Bovendien moet worden vastgesteld dat het louter faxen betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en ze is op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de fax van een attest van een organisatie die werk uitvoert om leden van illegale bendes op te sporen en de mensen die hen helpen op het grondgebied van Grozny d.d. 14 juli 2014, dient opgemerkt te worden dat dit attest betrekking heeft op een arrestatie van uw zoon B.(...) op 14 mei 2005. Echter tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 13 januari 2012 verklaarde u dat uw zoon B.(...) drie maal werd gearresteerd, namelijk in 2004, in 2007 en in maart 2010 (CGVS 13/01/2012 p. 7, 15, 18). De arrestatie in mei 2005 waarvan sprake is in het attest van deze organisatie hebt u helemaal niet vermeld tijdens uw vorige asielaanvraag. Opgemerkt moet worden dat deze vastgestelde incoherentie de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit haalt.

Over de twee faxen waarin uw familieband met uw broer S.(...)S.(...) (een erkend vluchteling) wordt bevestigd, dient opgemerkt te worden dat deze familieband niet in vraag wordt gesteld. Echter zoals u zelf aangaf tijdens uw gehoor op 20 augustus 2014 dat u omwille van uw eigen problemen Tsjetsjenië was ontvlucht (3de AA DVZ verklaring, rubriek 15), dient opgemerkt te worden dat uw asielrelaas geen verband houdt met de redenen waarom uw broer in 2003 naar België is gekomen.

Uit de fax van het attest dat een brand registreert op het adres Ordzhonikidskaya 12 te Dachu Barzoy op 5 juli 2012, waarvan u beweert dat het nog steeds uw eigendom is, kan niet worden afgeleid hoe en in welke omstandigheden de brand is ontstaan, noch of deze brand enig verband houdt met uw asielrelaas.

De verklaring van uw broer S.(...)S.(...) d.d. 6 augustus 2014 bevestigt uw familieband en verwijst naar uw psychische problemen. Deze verklaring, die subjectief van aard is, levert geen bijkomende informatie in verband met uw beweerde terugkeervrees."

3.5.5. Verzoekster betwist in voorliggend verzoekschrift niet dat zij in haar derde asielaanvraag "louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd", doch zij geeft te kennen dat het document d.d. 14.07.2014 de arrestatie van haar zoon situeert op 14.02.2005 en niet 14.05.2005 zoals verweerder verkeerdelijk in zijn beslissing weergeeft en vervolgt dat het loutere feit dat zij een arrestatie van haar zoon situeert in 2004, terwijl dit volgens het document die zij thans voorlegt in februari 2005 zou hebben afgespeeld, niet van dien aard is om aan dit document alle geloofwaardigheid te onzeggen, noch dit *de facto* als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet te kunnen beschouwen.

De Raad stelt vast dat, in zoverre het document d.d. 14.07.2014 de arrestatie van verzoeksters zoon situeert op 14.02.2005 en niet op 14.05.2005 zoals verweerder in zijn beslissing weergeeft, dit een loutere materiële vergissing betreft en geen invloed heeft op de besluitvorming van de commissaris-generaal. Zo werd vastgesteld dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 13 januari 2012 verklaarde dat haar zoon B. drie maal werd gearresteerd, namelijk in 2004, in 2007 en in maart 2010. De arrestatie in 2005 waarvan sprake is in het attest van deze organisatie heeft verzoekster toen helemaal niet vermeld. Dat de arrestatie in februari 2005 was en niet in mei 2005, wijzigt hier niets aan. Deze vastgestelde incoherentie haalt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift poneert, wel degelijk onderuit. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerlegt, doch beperkt zich louter tot het tegenspreken ervan waarmee zij niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt immers aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen waar zij *in casu* in gebreke blijft.

Waar verzoekster voorhoudt dat verweerder zich beperkt tot de appreciatie van elk van de door haar voorgelegde documenten, zonder de onderlinge samenhang te bespreken in het licht van de plausibiliteit van het karakter van nieuwe elementen die deze documenten uitmaken in de zin van art. 48/3 (of 48/4) van de vreemdelingenwet en gelet het asielrelaas dewelke zij nu al sinds 2010 volhoudt, stelt de Raad vast dat verzoekster met dergelijk verweer niet verder komt dan het op algemene wijze uiten van kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en hierbij in het geheel niet ingaat op de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig en vermag niet de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

De faxkopieën van de opsporingsbevelen gevoegd bij het verzoekschrift, zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden deze documenten niet in overweging genomen.

Volledigheidshalve voegt de Raad er nog aan toe dat, daargelaten de vaststaande rechtspraak dat faxkopieën elke bewijswaarde ontberen gezien faxkopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In het kader van haar tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloten en door de Raad bevestigd dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is. Gelet op deze vaststelling kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekster neergelegde opsporingsbevelen.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.6. In de mate verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.7. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen, voor zover ontvankelijk, aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS